

Ἀδελφοί μου,

"Ἐτώμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Σὺ προηγούμενα μαθήματα εἶχαμεν ὁμιλήσει γιὰ τὸ Ἐπὲρ Φῶς ἢ τὸ πρωταρχικὸν κύρ, τὴν Ἐπὲρ οὐσίαν Νοῦ ἐκ τῆς ὁποίας κτίζει τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι διὰ τῆς Θελας Πανσοφίας, Παντοδυναμίας καὶ Παναγαθότητος τοὺς Νοητοὺς κόσμους. Αὐτὸ εἶναι τὸ Ἐπὲρ Φῶς, ἀσύλληπτον εἰς Ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ Ἀρχαγγελικὴν.

Ἐξ αὐτοῦ, μορφοποιεῖται, ἰδεοποιεῖται, τελειότερον αὐτὸ, ὁ Ἀνώτερος Νοητικὸς κόσμος. Ἐκεῖ, πού ἡ Θεία Πανσοφία, Παντοδυναμία καὶ Παναγαθότης θὰ ἀρχίσουν νὰ μᾶς ἐκφράζουν τοὺς Νόμους—Αἰτίες. Εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὸν ἄμορφον κόσμον τῶν Αἰτιῶν - Ἰδεῶν, Ἀνώτερον Νοητικὸν κόσμον.

Ἀπ' αὐτὴν τὴν Ἐπὲρ οὐσίαν καὶ διὰ τῶν Ἰδεῶν θὰ γίνουν αἱ Νοητικαὶ μορφαί. Ὄταν λέγωμεν τώρα μορφή εἰς τὸν κόσμον τῶν Νοητικῶν νὰ μὴν ἐννοοῦμεν μίαν μορφήν ὅπως τὴν γνωρίζομεν μέσα εἰς τὸν κόσμον τῶν τριῶν διαστάσεων. Ἐδῶ, ἡ Ἰδέα γίνεται μορφή, μορφή ὅμως, ἰδέα - ἐννοια καὶ ὄχι τοποχρονικὴ ἔκφρασις. Ὄταν-θὰ ἐκανεῖλωμεν θὰ ἐρευνήσωμεν αὐτὴν τὴν κατάστασιν διὰ νὰ τὴν νοήσωμεν πικρὰ πολὺ.

Πλέον ἔχομεν τοὺς κόσμους τῶν μορφῶν. Εὐρισκόμεθα ὅμως εἰς τοὺς κόσμους τῶν πέντε διαστάσεων. Ἐκεῖ πού οὔτε ὁ Χῶρος, οὔτε τὸ Φῶς, οὔτε ὁ Χρόνος ὁρίζουν τὸ ἀντιληπτὸν ὡς τὸ γνωρίζομεν μέσα εἰς τοὺς κόσμους τῶν τριῶν διαστάσεων, τὸν παχυλὸν ὕλικόν κόσμον.

Ἐντὸς τῶν κόσμων αὐτῶν, τῶν Νοητικῶν κόσμων, πού εὐρίσκονται οἱ κόσμοι αὐτοὶ ἐντὸς τῶν Νοητῶν κόσμων σὰν νησίδες μέσα σ' ἕνα ἀτέρμητον ὠκεανὸν Νοητικῆς Ἐπὲρ οὐσίας, εὐρίσκομεν τοὺς Ψυχικοὺς κόσμους, κόσμους μορφῶν. Καὶ ἐντὸς τῶν Ψυχικῶν κόσμων, μερικῶν ἐξ αὐτῶν εὐρίσκομεν τοὺς παχυλοὺς ὕλικούς κόσμους, τοὺς κόσμους τῶν τριῶν διαστάσεων, τὸν Πλανήτη Γῆ καὶ ἄλλα οὐράνια σώματα.

Νὰ ἀρχίσωμεν τώρα τὴν μελέτην μας ἀπὸ κάτω, ἀπὸ τὴν παχυλὴν ὕλην, εἶχαμεν πεῖ σὲ προηγούμενα μαθήματα ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχη ἕνα παχυλὸν ὀλικὸν ἄτομον ἂν δέν ἔχει Ψυχικὴν καὶ Νοητικὴν οὐσίαν καὶ Ἐπὲρ οὐσίαν. Μποροῦμεν νὰ βροῦμεν ὅμως ἕνα Ψυχικὸ ἄτομο πού νὰ μὴν ἔχη ἀπαραίτητως ἕνα παχυλὸν ὕλικόν, ὁπωσδήποτε ὅμως θὰ πρέπη νὰ ἔχη ἕνα Νοητικὸ νανομοίδιον. Καὶ μποροῦμεν νὰ βροῦμεν ἕνα Νοητικὸ ἄτομο, καθαρῶς Νοητικὸ ἄτομο, μορφή καὶ πάλιν χωρίς νὰ εἶναι ἀπαραίτητος νὰ ἔχη παχυλὸ ὕλικόν ἢ Ψυχικὸ διπλοῦν. Τόσον τὸ παχυλὸ ὕλικόν ἄτομο, τὸ Ψυχικὸν ἄτομο ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου κτίζεται τὸ παχυλὸν ὕλικόν ἄτομο καὶ τὸ Νοητικὸν ἄτομο πού καὶ τὰ δύο προηγούμενα κτίζονται ἐπ' αὐτοῦ ἔχουν μορφήν ὑπακοφῶν εἰς τοὺς ἰδίους Νόμους οἱ ὁποῖοι ἐκπηγάζουν ἐκ τοῦ Νοητοῦ κόσμου.

Τὰ πάντα κυβερνῶνται ἀπὸ τὸν Νοητὸν κόσμον, τὸν πραγματικὸν κόσμον.

Τὰ φαινόμενα εἶναι ἀποτελέσματα τοποχρονικὰ τῆς Θελας Πανσοφίας Παντοδυναμίας καὶ Παναγαθότητος ἐκ τοῦ Νοητικοῦ καὶ Νοητοῦ κόσμου.

Ἡ πραγματικότης ἢ ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή, εἶναι, στὸν Νοητὸν καὶ εἰς τοὺς πέραν τοῦ Νοητοῦ κόσμους.

Τὰ φαινόμενα τῆς Ζωῆς τοποχρονικὰ εἶναι εἰς τοὺς παχυλοὺς ὕλικούς καὶ ὑπάρχουν ταυτοχρόνως, εἰς τοὺς Ψυχικοὺς κόσμους καὶ εἰς τοὺς κατώτερους Νοητικούς κόσμους.

Ἐχομεν πεῖ τὴν λέξιν Ψυχοηθικὰ. Τώρα, τί εἶναι αὕτη ἢ λεγομένη Ψυχικὴ οὐσία, καὶ γιὰ τί ὀνομάζεται Ψυχικὴ; Ἀσφαλῶς ἔχει πολλὰ ὀνόματα. Σὲ πολλὰς ἐποχές καὶ σὲ διαφόρους λαοὺς ἔχει ὀνομασθῆ πολὺ διαφορετικὰ καὶ πιστέφετέ με, αὐτοὺς τοὺς κόσμους μορφῶν, ἀρστων εἰς τοὺς παχυλοὺς ὕλικούς ὀφθαλμούς ὡς τόσον τοὺς γνωρίζαν οἱ Μῦσαι τοῦ παρελθόντος. Ζῦσαν μέσα σ' αὐτούς, τοὺς μελετοῦσαν τοὺς ἐξερευνοῦσαν καὶ μέλησαν γι' αὐτούς.

Τὶ κοινὸν ἔχουν μεταξύ των, ὁ παχυλὸς ὕλικός κόσμος, οἱ Ψυχικοὶ κόσμοι καὶ οἱ κατώτεροι Νοητικοὶ κόσμοι καὶ ποῖες διαφορές ἔχουν;

Όλοι είναι κόσμοι τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς, φαινομένων μέσα εἰς τόν κόσμον τοῦ ὑπάρχει, τοποχρονικῶν φαινομένων καί τά φαινόμενα αὐτά τῆς ζωῆς, τόσον εἰς τόν παχύλόν ὑλικόν κόσμον, εἰς τοὺς Ψυχικοὺς κόσμους, τὰ πεδία καί ὑποπέδια καί τοὺς κατώτερους Νοητικοὺς κόσμους, ἔχουν κοινά σημεῖα ὑπὸ διαφορετικῆς ἐννοίας. Τὴν ἔννοια τοῦ Χώρου, τοὺς κραδασμούς τοὺς αἰθερικοὺς ποὺ ὀνομάζομεν Φῶς καί τὴν ἔννοιαν τοῦ Χρόνου καί τὴν ἔκφρασιν τῶν φαινομένων.

Ποῖας διαφορᾶς ἔχουν τώρα;

Κοινόν σημεῖον ἡ μορφή, ἡ ὁποία εἶναι, πρὸς ἑκτασις, ἀκτινοβολία τῆς Ἰδέας ἀπὸ τόν Νοητόν κόσμον, τὴν θέλαν Πανσοφίαν. Προσέξτε στὸ σημεῖον αὐτό. Γνωρίζομεν τὴν μορφήν ἑνὸς παχυλοῦ ὑλικοῦ Ἀνθρωπίνου σώματος, τοῦ Γιάννη, τοῦ Κώστα, τῆς Μαρία μιά μορφή γιὰ τόν καθ' ἕνα. Ἡ μορφή αὐτὴ μέσα στὴν παχυλὴν ὕλην ὑπακούει εἰς τοὺς Νόμους τῶν τριῶν διαστάσεων. Ποτέ ἕνα παχύλ^{ὑλικό} ἀντικείμενον δὲν μπορεῖ νὰ κατέχη τόν ἴδιον χώρον ποὺ κατέχει ἕνα ἄλλο παχύλ^{ὑλικό} ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ~~κραδαίνεται~~ με τόν ἴδιον τρόπον, δηλαδή, εἰς τόν ἴδιον βαθμὸν στερεότητος, ὡς ἴσον ὅλα ἔχουν μορφήν

Γνωρίζομεν τὴν μορφήν ἑνὸς φιλότατου προσώπου, φίλου μας, τὴν ἐπιφανείαν θά ἔλεγα, πῶς τὴν γνωρίζωμεν; Ὅπως εἶχαμεν περιγράψῃ σ' ἕνα προηγούμενον μάθημα, μᾶς τὴν δίδει σὰν ἀντιληπτό τὸ Φῶς μέσα στὸν παχύλόν ὑλικόν κόσμον. Αὐτοὺς τοὺς κραδασμούς τοῦ αἰθέρος ποὺ μπορεῖ νὰ συλλαβῇ ὁ παχύλος ὑλικὸς ὀφθαλμὸς καί νὰ δώσουν ἐρεθισμούς εἰς τὸ λεγόμενον ὀπτικόν νεῦρον. Τὸ Φῶς αὐτό, προσκρούει ἐπὶ ἐπιφανειῶν, τῶν μορφῶν, ἀφήνει εἴπαμεν σὲ προηγούμενα μαθήματα ἕνα εἶδωλο ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ ὁποῖον εἶδωλο δίδει ἕνα ἐρεθισμὸ στὸ ὀπτικόν νεῦρον καί με κάποιον μυστηριώδη τρόπον ἢ δυνατέτης, ἢ ὑπαρξίς ποὺ ὀνομάζομεν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν (τώρα ὁμιλοῦμεν διὰ τὴν παρούσαν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν τόν κατώτατον ἑαυτὸ) ἐρμηνεύει με τόν γνωστὸν τρόπον τοῦ βλέπω.

Ὅποτε, εἴμεθα μέσα εἰς τόν κόσμον τοῦ ἀντιληπτοῦ. Με τόν τρόπον αὐτόν λαμβάνομεν γνῶσιν τοῦ περιβάλλοντός μας, δηλαδή, τῶν τοποχρονικῶν μορφῶν, διὰ τοῦ φωτός μέσα εἰς τόν παχύλόν ὑλικόν κόσμον.

Εὐρίσκόμεθα μέσα στοὺς Ψυχικοὺς κόσμους, εἴτε εὐρίσκόμεθα ἐκεῖ στὴν κατάσταση τοῦ ὕπνου ἢ τῆς ἐνσυνειδήτου ἐκωματώσεως καί παύρομεν ἐντυπώσεις καί πάλιν τώρα ἀπὸ τόν Ψυχικόν κόσμον, ἀπὸ τοὺς κόσμους μέσα στοὺς ὁποῖους εὐρίσκονται οἱ ἀπελθόντες αὐτοὶ ποὺ ἀφήνουν τὸ παχύλόν ὑλικόν σῶμα νὰ διαλυθῇ σὰν παχυλὴ ὕλη. Εὐρίσκονται μέσα σ' ἕνα Ψυχικόν σῶμα ποὺ ἔχει ἀκριβῶς τὴν ἴδιαν μορφήν ποὺ ἔχει τὸ παχύλόν ὑλικόν σῶμα διότι, πᾶνω σ' αὐτό, τὸ λεγόμενον Ψυχικόν σῶμα, κύτταρον με κύτταρον, ἄτομον με ἄτομον ἔχει κτισθῆ τὸ παχύλόν ὑλικόν σῶμα. Ἡ ἐνέργεια εἶναι στὸ Ψυχικόν σῶμα. Τὸ φαινόμενον στὸν παχύλόν ὑλικόν κόσμον.

Τώρα εὐρίσκόμεθα καί πάλιν εἰς τόν κόσμον τῶν μορφῶν. Συναντοῦμεν ἕνα ἀγαπημένον μας πρόσωπον, ἔχει τὴν ἴδιαν μορφήν ποὺ εἶχε καί προηγούμενως ὅπως τόν γνωρίζομεν μέσα στὸν παχύλόν ὑλικόν κόσμον. Μέσα στὸν παχύλόν ὑλικόν κόσμον ἔν βλέπαμεν τὸ ἴδιον πρόσωπον δέκα ἄνθρωποι, δημιουργοῦσαμεν μέσον τοῦ φωτός, τῶν εἰδώλων, τῶν ἐρεθισμῶν τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου καί τοῦ ἀντιληπτοῦ, ὅλοι μίαν εἰκόνα τοῦ προσώπου ἐκείνου ποὺ βλέπαμεν, κτῆμα ἑνὸς ἐκείνου ἐξ αὐτῶν ποὺ ἔχουν ἀντιληφθῆ τὴν ὑπάρξιν τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

Αὐτὲς ὅμως οἱ Νοητές, ἀντιληπτές μορφές ποῖαν σχέσιν ἔχουν με τὸ πραγματικὸν παχύλόν εἶδωλον, τὸ σῶμα τοῦ ἡγαπημένου προσώπου; Ἐδῶ θέλω σκέψιν.

Μορφή τέλεια ἢ λιγώτερον τέλεια εἰς τόν καθένα συμφῶνως τοῦ πόσον γνωρίζομεν ἢ ἀγαποῦμεν τὸ πρόσωπον αὐτό. Ἄλλὰ ἔχει κτισθῆ με κάτι ἀπὸ τόν δικόν μας ἑαυτὸ τὴν Νοητικὴν Ἐπέξ Οὐσίαν, καί ἔχει τοποθετηθῆ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἑαυτοῦ μας προσωπικότητας Ἀυτοεπίγνωσεως ποὺ ὀνομάζομεν ὑποσυνειδήτον Νοῦ, καί μπορούμεν τὴν μορφήν αὐτὴν νὰ τὴν δνασύρωμεν ἀνά πᾶσαν στιγμὴν, νὰ τὴν δοῦμεν. Με πολλοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπουσιάζει τὸ ἡγαπημένον πρόσωπον, πολλὰς φορές μπορούμεν νὰ τὸ φέρωμεν στὴν σκέψιν μας καί νὰ τὸ δοῦμεν ὀλοζώντανο μπροστὶ μας, νὰ μᾶς χαμογελά. Ἡ μορφή του; ἀκριβῶς ἡ ἴδια. Ἄλλὰ τώρα ποῖα μορφή; Ποιὰ ἡ σχέσις τῆς μορφῆς αὐτῆς ποὺ εὐρίσκεται ἐντὸς ἡμῶν με τὸ

παχυλό ύλικό σωμα του άτομου, του ήγαπημένου προσώπου που προσήλωσες μας έχει δημιουργήσει;

Μέσα στο παχυλό ύλικό σωμα του ήγαπημένου οικεί η οντότητας Αυτόεπίγνωσης του προσώπου εκείνου. Μπορεί να οικεί και σ'αυτήν την δική μας μορφήν ταυτόχρονας; Είναι δυνατόν αυτό; Μπορούμε να καλέσωμε την οντότητα που τώρα οικεί μέσα σ'ένα παχυλό ύλικό σωμα και πιθανόν να εύρεται άρκετά μακριά μέσα εις τον χώρον από το δικό μας ύλικό σωμα και τάς αισθήσεις μας, ανασύροντας την μορφήν αυτού του προσώπου από το ύποσυνείδητόν μας, να το δοῦμεν ολοζώντανον; Έρωτώ, ποίαν σχέσηιν έχει αυτή η μορφή με το πρόσωπο που ἴσως τώρα το ύλικό του σωμα να εύρεται πολύ μακριά από ἡμᾶς. Ἡ μορφή ἢ ἴδια. Κάτι λείπει από μέσα, από αυτό που ἔχομεν έντος ἡμῶν. Ἄλλο μήπως αυτό που λείπει μπορούμε να το ξεχωρίσωμε και να το δοῦμεν μέσα εις το παχυλό ύλικό σωμα του φίλου μας; του φιλιτάτου αυτού προσώπου που λέγομεν ότι αγαποῦμε και τίποτε από αυτό δέν γνωρίζομεν περισσότερο από την ἐπιφανείαν τῆς μορφῆς τῆς ζωῆς μορφῆς;

Έρχεται το φαινόμενον του θανάτου, διαλύεται το παχυλό ύλικόν σωμα, και ἐπειδή τίποτε άλλο δέν ἔχομεν γνωρίσει γι'αυτό το πρόσωπο, τίποτε άλλο ἐκτός από το εἶδωλο που μᾶς έχει μεταφέρει το φῶς και ἔχομεν ἀντιληφθῆ διὰ τοῦ εἰδώλου αυτού ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ μέσον τῶν ἐρεθισμῶν τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, τίποτε άλλο δέν ἔχομεν γνωρίσει γιάυτό ἀγαπημένο αυτό πρόσωπον, νομίζομεν ότι το ἔχομεν χάσει το πρόσωπον αυτό;

Φαίνομεν τώρα εις την μορφήν. Μπορεῖ να ἔχωμεν ὅσο τέλειο είναι δυνατόν την μορφήν του ήγαπημένου προσώπου μέσα μας, στο ύποσυνείδητό μας, κτήμα μας, ἑαυτό μας, αυτό ὅμως που ὀνομάζεται Ψυχή Αυτόεπίγνωσης του ήγαπημένου προσώπου, ἄν ὄχι και ἡ προσωπικότης Αυτόεπίγνωσης ἑαυτοῦ του, μπορεῖ να μεταφερθῆ έντος ἡμῶν μέσα εις την μορφήν του, μᾶς ὁμιλεῖ, να τοῦ ἠμιλοῦμεν, να τοῦ ἀντιλαμβάνομεθα, να μᾶς ἀντιλαμβάνεται, πολύ πολύ περισσότερο από ότι θά μπορούσε να εἶναι ἡ ἐπικοινωνία μας με το πρόσωπον αυτό διὰ τῶν παχυλῶν ὑλικῶν σωμάτων, δηλαδή τῆς ὁράσεως, και τῆς γλώσσης;

Ἀσφαλῶς εἶναι δυνατόν.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως δέν το γνωρίζει αυτό. Νομίζει ότι ἀγαπᾷ ἐνῶ εις τά πρώτα στάδια τῆς ἀγάπης εύρεται αυτή ἡ κατάσταση που ὀνομάζομεν συντονισμόν. Ἐνας ἄνθρωπος, ήγαπημένον πρόσωπον μέσα στον παχυλό ύλικόν κόσμο ἔχει μόνον ἕνα παχυλό ύλικό σωμα σάν την μορφήν τῆς προσωπικότητος αὐτοεπίγνώσεως ἑαυτοῦ του. Μπορεῖ ὅμως εις τόν Ψυχικόν κόσμο, ἢ τούς Ψυχικούς κόσμους, τά διάφορα πεδία και ὑποπέδια, ἄν εἶναι ἐρευνητής τῆς Ἀληθείας Μύστης να ἔχη χιλιάδας ὁμοίας μορφῆς τοῦ ἑαυτοῦ του, να οικῆ μέσα σέ ὄλες αυτές, να τέξ προεκτείνη μέσα εις τόν χώρον, πέραν τῆς έννοιας τοῦ Χρόνου, και, να οἰκοῦν ποῦ; εις τάς αὐτοεπίγνώσεις και συνειδήσεις τῶν ήγαπημένων του προσώπων ἢ και ἀλλαχοῦ.

Τώρα ἔχομεν την μορφήν σάν κοινόν σημεῖον μέσα στον παχυλό ύλικόν κόσμο και τόν Ψυχικόν κόσμο. Τώρα ὅμως βλέπομεν την διαφορῆν που ἔχει ἡ μορφή αυτή εις τόν κόσμο τῶν τριῶν διαστάσεων και εις την πολλαπλότητάν τῆς ἢ μορφή πέραν τῆς έννοιας τοῦ χώρου, εις τούς κόσμους τῶν τεσσάρων διαστάσεων. Ὄταν οικῆ ἡ Αυτόεπίγνωση αυτή σ'ὄλες αυτές τέξ μορφές, προεκτάσεις, λέγομεν ότι ἔχει κερδίζει την ὑπερσυνείδητον Αυτόεπίγνωσιν.

Μπορεῖ ἡ οντότης αυτή που ἔχει κερδίζει την ὑπερσυνείδητον Αυτόεπίγνωσιν να ποῦ δημιουργήση και στον παχυλό ύλικόν κόσμο μέσον τοῦ φαινομένου τῆς ὑλοποιήσεως περισσότερα από ἕνα παχυλό ύλικό σωμα, στα διάφορα μέρη τοῦ Πλανήτου;

Και σᾶς λέγω, ναί, μπορεῖ, ἦταν ξεύρη τόν τρόπον.

Ὅστε, ότι ἔχη στήν πραγματικότητα σημασίαν δέν εἶναι το παχυλό ύλικόν σωμα ἢ ἡ μορφή, ἀλλά ὁ ἑαυτοῦς Αυτόεπίγνωσης εἶτε εἶναι προσωπικότης Αυτόεπίγνωσης ἢ Ψυχῆ Αυτόεπίγνωσης, Ἐνσυνείδητος Αυτόεπίγνωσης, ἢ, Ἐπερσυνείδητος Αυτόεπίγνωσης, κύριος τῆς ὕλης, τῆς Οὐσίας και τῆς Ἐπέρ Οὐσίας-με πλήρεις δυνάμεις τοῦ ἑαυτοῦ τῆς ἢ Αυτόεπίγνωσης αυτή εις τούς διάφορους κόσμους.

"Αν μελετήσωμεν τώρα τήν μορφήν εἰς τόν κατώτερον Νοητικόν κόσμον, τόν κόσμον πλεόν τῆς ἔννοιας τοῦ Χρόνου, θά ἴδωμεν ἄκομα περισσότερας διαφοράς. Μποροῦμεν νά ἔχωμεν τήν μορφήν εἰς ὄλα τά στάδια τῆς ἐξελιξέως τῆς. Ὁ Μύστης ἐρευνητής τῆς Ἐλευθερίας μπορεῖ νά παρουσιασθῆ μέσα σέ μιά μορφή ὡς ἦτο εἰς τήν πολύ νεαρήν του ηλικίαν, ἑφηβική, ἀνδρική, ταυτοχρόνως.

Καί ἕνα ἄλλο. Ἐδῶ πλεόν εἰς τόν κατώτερον Νοητικόν κόσμον, ἡ ἐρευνητής τῆς Ἐλευθερίας Μύστης, μπορεῖ νά προεκτείνῃ τόν ἑαυτόν του Ἀυτοεπίγνωσιν, ἔδσον εἰς τόν κατώτερον Νοητικόν κόσμον, τά εἰσέλθη καί ὑποπέδια, ὅσον καί εἰς τοῦς Ψυχικούς κόσμους πεδία καί ὑποπέδια, ὅχι μόνον μέ τήν μορφήν τήν ὅποιαν ἔχει ὡς προέκτασις τῆς Ἰδέας τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλά, μέσον τῆς πλήρους εἰδωλοπλαστικῆς, οἰασθήποτε μορφῆς Ἀρχαγγελικῆς, Ἀγγελικῆς. Δι' αὐτόν πλεόν εἶναι ἱκανότης τῆς δημιουργικῆς σκέψεως, γιά νά εἰσέλθῃ εἰς τήν μορφήν πού ἔχει ἐκλέξει σάν Ἀυτοεπίγνωσις πλήρης μέ ὄλας τῆς θείας δυνάμεις.

Τό ἀγαπημένον μας πρόσωπον ἄν εἶναι πολύ ἐξελιγμένον μπορεῖ νά παρουσιασθῆ σάν ἕνας ὑπέργκαλλος Ἀρχάγγελος. Θά ἀπογοητευθοῦμεν ἄρα γε διότι δέν τόν βλέπομεν μέσα σ' ἕνα παχύλδον ὑλικόν σῶμα, μορφή, μέ μάτια πού νά μισοκλείνουν, μέ τῆς ἀδυναμίας πού δίδουν οἱ καιρικῆς συνθήκες εἰς τό παχύλδον του ὑλικόν σῶμα; Θά μᾶς ἀπαγοητεύσῃ ἄραγε; γιά μᾶς ποιός εἶναι ὁ ἡγαπημένος; Τό εἰδωλό ἢ ἡ ἔννοια πού μᾶς δίδει ἡ μορφή πού γνωρίσαμεν ἢ ἡ οἰκοῦσα μέσα σέ μορφή, οἰανδήποτε μορφή, Ἀυτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ του

"Αν ἀντιληφθοῦμεν αὐτό, τά κοινά σημεῖα εἰς τοῦς διαφόρους κόσμους, τοποχρονικούς, τόν παχύλδον ὑλικόν, τοῦς Ψυχικούς καί τοῦς Νοητικούς κόσμους, ὡς καί τῆς ἱκανότητος ἢ ἀδυναμίας, ἔδσον τῆς προσωπικότητος Ἀυτοεπίγνώσεως ἢ τοῦ ἐσωτέρου ἑαυτοῦ Ψυχῆς Ἀυτοεπίγνώσεως, θά ἴδωμεν ὅτι ἡ πραγματικότης δέν εἶναι εἰς τό ἀντιληπτόν, δηλαδή, μέσα εἰς τοῦς κόσμους τοῦ ὑπάρχω, σάν φαινόμενο τῆς ζωῆς, ἀλλά μέσα στοῦς κόσμους τῆς πραγματικῆς ζωῆς.

Ἀσφαλῶς τό μάθημα αὐτό χρειάζεται πολλήν μελέτην, διαλογισμό καί ἐνδοσκόπησιν. Μελετήσθε, ἐρευνηστε, διαλογισθῆτε ἐπὶ τῶν μορφῶν, ἔδσον εἰς τόν παχύλδον ὑλικόν κόσμον ὅσον καί εἰς τοῦς Ψυχικούς καί Νοητικούς κόσμους, τῆς σχέσεις τῶν μορφῶν μέ τῆς ὑπάρξεις, ὀντότητας, Ἀυτοεπίγνώσεις καί ἐκφράσεις των εἰς τοῦς διαφόρους κόσμους. Μελετήσθε, ἐρευνηστε, τί εἶναι τό Φῶς εἰς τόν παχύλδον ὑλικόν κόσμον, τό Φῶς εἰς τοῦς Ψυχικούς κόσμους, τά εἰσέλθη πεδία καί ὑποπέδια, τό Φῶς εἰς τοῦς κατώτερους Νοητικούς κόσμους, γιά νά δυνηθῆτε νά ἀτενίσετε τό ἀνέσπερο Νοητό Φῶς.

"Ὅταν γνωρίσετε τό Νοητόν Φῶς, θά τό γνωρίσετε σάν ἕναν καθρέφτην πού μέσα του θά ἀτενίσετε γιά πρώτην φοράν τόν αἰώνιον πραγματικόν ἑαυτόν σας Ψυχῆν Ἀυτοεπίγνωσιν καί θά τό ξεχωρίσετε ἀπό τήν σκιάν του, τό τοποχρονικόν φαινόμενο τῆς ζωῆς πού ἐκλαμβάνετε τώρα σάν ἑαυτόν σας. Αὐτό τῆ μέρος τοῦ ἑαυτοῦ σας πού ὑφίσταται καθέστε στιγμήν, ἀλλαγῆς, φθορῆν. Καί μέσον αὐτοῦ τοῦ ἀνέσπερου φωτός τοῦ Νοητοῦ θά εἰσέλθετε εἰς τό Ἐπὶ Φῶς πού εἶναι μέσα σας. Εἶναι ὁ ἥλιος μέσα στήν Βαβυλωνίαν τῶν Οὐρανῶν μέσα σας. Θά ὀητε δι' αὐτοῦ τόν ΘΕΟΝ ΘΕΙΑΝ ΜΟΝΑΔΑ ἑαυτῶν σας μέ τό μεγαλεῖο του, στές προεκτάσεις του, στές ἀκτινοβολίες του πού μιά ἀπ' αὐτές τῆς ἀκτινοβολίας, εἶναι καί ὁ ἑαυτός σας σάν ὀντότης Ἀυτοεπίγνώσεως.

Θά εἰσέλθετε γιά πρώτην φοράν εἰς τήν ΛΟΓΟΙΚΗΝ Χριστοενοσιασθησά γιά νά προχωρήσετε εἰς τήν ΘΕΣΕΙΝ. Διὰ νά γνωρίσετε - τρόπον τοῦ λέγειν - διότι, δέν εἶναι μέσον τῆς γνώσεως ἀλλά μέσον τῆς ἀφομοιώσεως πού θά γνωρίσετε τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ σάν ἑαυτόν σας.

Γιατί εἶναι ὁ ἑαυτός σας; Εἶσθε μία θεία Μονάς μέσα στήν πολλαπλότητα τοῦ ἑαυτοῦ σας τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ.

Θά ἐπανέλθω. Μελετήσθε τό μάθημα αὐτό γιά νά ὑποβάλετε τῆς ἐρωτήσεις σας.

"Ἐστῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".